

Vyprávění Michala Drnovského

V souvislosti s možností účastnit se výjezdu na zápas s AS Roma, pořádaným naším fanklubem, jsem první veliký pocit radosti zažil již měsíc předem, v době, kdy naše vedení vyzvalo k registraci zájemců. To když moje žena Jana na otázku „ pojedeš s námi ? “ Odpověděla bez váhání „ Ano! “

Vědomí, že pojedeme celá rodina mi tak hezky vyplnilo čekání na dlouho oficiálně nezveřejňované datum zápasu, až jsem celou svou vlastní rodinu, včetně sebe, div nezapomněl zaregistrovat. Bylo to opravdu na poslední chvíli. Díky moc Janovi za šťouchnutí 😊

Týden před odjezdem mi Jan přivezl domů tři krabice dárků pro slovenské kamarády, čímž definitivně napomohl také s dosud nedořešenou otázkou jak se dostat z Ostravy do Brna. Bylo rozhodnuto, že do Brna se jede autem. My toho Jana nemít. 😊

Na Zvonařce nás v pátek večer čekal Martin, který byl tak laskavý a nejen, že našel vhodné místo pro zaparkování nového auta moje ženy, ale velmi ochotně mě na něj doprovodil. To abych se v Brně, které téměř neznám, neztratil. Manželka a chlapci mezi tím hlídali tři velké bedny na benzince. Nutno také poděkovat obsluze čerpací stanice Shell na Opuštěné ulici v Brně, že ochotně umožnili všechna zavazadla uložit v prostorách benzinky. Má žena tak společně s našimi skotačivými ratolestmi nemusela stát a hlídat vzácný obsah krabic v chladném večeru venku.

Když jsme se s Martinem vrátili z parkoviště, v okolí benzinky už postávala většina cestujících z Brna. Přátelská pozdravení doplnil příchod prezidenta našeho klubu Jana Filipa. A už se v dálce objevila světla autobusu, který vyjížděl odpoledne společně s asi deseti cestujícími z Prahy. Při pohledu na poschod'ák byly ty tam i sebemenší obavy z možného nepohodlí při cestě. Autobus byl opravdu luxusní,

dokonce se záchodem a jak jsme po pár kilometrech zjistili, jeho oba řidiči nejen, že byli velmi sympatičtí pánové, ale zároveň také velicí mistři šoférského řemesla. Díky a poklona patří i jim.

Naše další zastávka v Bratislavě se nesla v duchu milého setkání členů obou národních frakcí našeho klubu. Bylo jasné, že minimálně cestou tam si bude o čem povídat. Také se to potvrdilo. Za sebe musím upřímně říct, že i kdyby naše cesta nebyla zakončena svým úhlavním cílem – účastí na zápase milovaného AC, tak už jen setkání s kamarády dávalo jasně znát, že stála za to. Lidé kolem AC Milan.cz a RCeS jsou opravdu výjimeční. Bylo velikou ctí, jak pro mne, tak pro mou rodinu, strávit čas v jejich společnosti.

Cesta ubíhala opravdu rychle. Na dálnicích nás nezastihla žádná zdržující událost. Tedy téměř v jeden okamžik jsme společně se sluncem vjeli do Alp. Vědomí, že jsem v zaslíbené zemi, zaplašilo všechny náznaky únavy a slunce samotné dávalo tušit, že dlouhodobé špatné předpovědi počasí a také účast Ivanka Zeloviče, se v případě prvním nenaplní a v tom druhém, pozbývá tradičního nádechu. Slunce doprovázelo bez zaváhání celý náš výlet a učinilo jej ještě nad očekávání báječnějším. Cesta probouzející se Itálií byla dílem několika hodin. Pár minut po jedenácté hodině zaparkoval náš autobus před nejkrásnějším stadionem na světě. Ihned po vystoupení celé výpravy dýchl do tváří všech Genius Loci San Sira. Jsem přesvědčen o tom, že v tu chvíli nikoho nenapadlo nic v duchu :

„ Vždyť zápas je až za pět hodin, co teď budeme dělat? “

Okolí stadionu zelo prázdnotou. Krásně tím vybízelo k společným fotografiím. To, že bezprostřední okolí stadionu počalo doznávat změn z důvodu jeho oprav nepůsobilo nijak významně rušivě.

Po mnoha fotkách počala celá výprava individuální formou naplňovat předzápasový program. Já a má rodina jsme s velkým díky přijali

možnost trávit odpoledne v centru Milána ve společnosti nejlepších možných průvodců Imricha a Ivana. Nejen jejich dobrou znalost města, ale především jazyka chci vyzdvihnout. Byly opravdovou pomocí.

Od stadionu jsme se přesunuli pěšky do stanice metra Lotto a z ní metrem do stanice v samotném srdci Milána – Duomo. Překvapivě dost zastarale působí Milánské metro. Například absence ohlašování příštích stanic, stimuluje nutnost dobře studovat plánek metra. To, že se kupříkladu trasa Rosso ve stanici Pagano dvojí, zapříčinilo nám, panikářům lehké rosení čela 😊 Nutností byla tedy investice do celodenní jízdenky za 4,50 €. Byla to ale obava zbytečná. Imrich Finta – to je jistota. Vlastně jen to, že jsem jej společně s Ivanem při prohlídce centra občas ztrácel z dohledu, mi (naprosto minimálně) kazilo báječný dojem z návštěvy této evropské metropole.

Město je krásné. My, ryzí fanoušci, jsme navštívili samozřejmě Mega Store, ale také Milan Point. Ochutnali skvělou zmrzlinu a především výbornou kávu, kterou bůhví proč nikde na světě tak dobře uvařit prostě neumějí.

Velikou radost měli mí synové i z návštěvy Ferrari shopu, kde si nebýt obrovského černocho, co jí hlídal, skoro sáhli na opravdovou formuli.

Co byl však dojem nejzásadnější – celé město opravdu žije fotbalem.

Po návratu z centra na San Siro jsme si díky ochotným řidičům uložili všechny nakoupené věci do autobusu, lehce upravili zevnějšky a odebrali se před bránu číslo 7, kde těsně po půl páté rozdal Jarda Novák vstupenky. Vstupu do vytouženého místa už nic nebránilo. Kontroly proběhly bez problémů, já se trochu obával, že jim bude vadit má velká zrcadlovka, ale zbytečně. Litoval jsem svého rozhodnutí vzít sebou jen malý objektiv. Ale i tak se podařilo pár pěkných záběrů. Soudě z reakcí některých z vás.

Po usazení na správná místa nás mnohé překvapilo, že ač je do začátku zápasu jen hodina, jsou ochozy poměrně opuštěné. Ale takové už je San Siro. Konečných počet téměř šedesát tisíců diváků, to potvrdil. Prostě přišli všichni těsně před výkopem. Nám, co jsme sledovali už i rozcvičení hráčů nemohlo uniknout jednak, že sestava bude opět dost provizorní, ale především zvláštní účast pěti obránců. Úvod, který poznamenal velmi brzký odchod Thiaga Silvy ze hřiště potvrdil obavy, že nejen Thiago velmi zariskoval a bude ve středu proti Barceloně chybět.

Průběh poločasu prvního nabídl jasné znamení toho, kdo je na hřišti doma. Domáci měli převahu, občasné hrozby soupeře eliminovala s velikou jistotou po odchodu Thiaga utvořená stoperská dvojice Mexés – Bonera. Což v případě druhého jmenovaného bylo pro mnohé příjemným překvapením. Z opačné strany sestavy vyčníval Faraon, který musel zdvojnásobovat svůj pohyb díky naprosto flegmatickému Zlatanovi. Ano, v sobotu to zase jednou byl ten starý známý Ibra. Pohybující se jakoby bez ducha po hřišti a hlavně v hlubokých ofsajdech. Moje žena, která začala sdílet lásku k fotbalu, až s prvními doteky s míčem našich synů pronesla velmi zklamaně, že ten chlap je opravdu tragický.

Římané evidentně vyhrát nepřijeli. Jejich respekt ze soupeře byl evidentní. Jenže, jak k tomu ve fotbale bývá, po obrovské chybě starého mazáka Zambrotty, poslali Milánské do šaten gólem.

Značnou částí Česko-Slovenské výpravy zacloumaly rozpaky. Jenže jsme všichni fandové a bylo zapotřebí doufat. Vběhnutí Kevina na trávník k rozcvičení před druhým poločasem, bylo blýskáním na lepší časy.

Druhý poločas začali domáci opět aktivněji a po ruce bránícího hráče hostů v pokutovém území nastaly dobré časy, do té doby matného

Zlatana Ibrahimoviče. S velikým přehledem proměnil rozhodčím nařízenou penaltu a své znovuzrození korunoval vstřelením vítězné branky, která byla opravdu výstavní 😊

Několik desítek minut po skončení zápasu jsme si ještě užívali vítězství a radost z pobytu na úžasném místě. Samozřejmě byly další fotografie, na kterých důvody k úsměvům nebylo zapotřebí hledat.

Nádherný zážitek.

Sraz u autobusu před odjezdem domů byl stanoven na 21.00. Bylo tedy ještě dost času k malé oslavě a také k rozšířením již tak velikých nákupů suvenýrů. Ale těch není z Milána, jistě potvrdíte, nikdy dost.

Jak zkušenější předvídali, cesta domů uběhla ještě rychleji než ta do Milána. Cestou na benzinkách jsme se zdravili s fanoušky jiných fanklubů. Také však s fanoušky jiných italských klubů. Dlužno dodat, že nekonfliktně s respektem a tak to má ve fandění být.

Kolem desáté nás přivítala Bratislava. Nastalo přátelské loučení s kamarády ze Slovenska. Já jsem za ně nesmírně rád. Politika rozděluje, ale láska k AC Milan má opačný efekt. Nesmíme dopustit, aby tomu někdy bylo jinak.

Malého a asi i povinného mráčku na bezproblémovém nebi celé výpravy jsme se dočkali několik kilometrů za Bratislavou, kdy náš autobus zastavila osádka osobního auta s tvrzením, že kamínek co jim právě rozbil přední okno, odlétl od našeho kola. Mluvčím této osádky byla paní s mírně hysterickou barvou hlasu, ale velkolepost našeho pana řidiče, nedala tomuto zdržení významnou část času a mohlo se jet dál.

Do Brna jsme se dostali těsně před jedenáctou. Tam už jsem se zbytkem moravské části osádky vystoupil i já a mí draží. Nastala další

loučení v přátelském duchu. A předem splněné sliby, že se všichni zase brzy sejdem. Doufejme, že žádná nepřízeň osudu tomu nezabrání.

Zafandili a zazpívali jsme si nádherně. Co jen hrdla stačila. Milovaný klub zvítězil a potvrdil směr cesty za titulem. Atmosféra na stadionu opravdu stojí za všechny prachy. Je neopakovatelná a jedinečná. A v neposlední řadě : Zrodila se nová i utužila stávající přátelství.

Je to jasné.

Příště jedeme zase.

Už aby to bylo.

Michal Drnovský